



ΕΤΟΣ 60όν

8 Ιουλίου 2012

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 28 (3084)

Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΩΝ ΔΑΙΜΟΝΙΣΜΕΝΩΝ

Ἰησοῦς ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ

Ἐνα ἀπὸ τὰ θεοπρεπῆ θαύματα πού ἐπιτέλεσε ὁ Ἰησοῦς μετὰ τὴν ἐπί τοῦ Ὀρους ὀμιλία εἶναι καὶ ἡ θεραπεία τῶν δύο δαιμονισμένων στὴ χώρα τῶν Γερουσηνῶν. Πρὶν ἀπὸ τὸ θαῦμα αὐτὸ μὲ ἓνα μόνον πρόσταγμα τοῦ γαλήνεψε τὴ φουρτουνιασμένη θάλασσα καὶ τοὺς ἀνέμους, δείχνοντας ὅτι εἶναι κύριος ὀλης τῆς ἄλλοιης κτίσεως. Τώρα ἀποδεικνύει ὅτι καὶ τὰ ὑπερφυσικά ὄντα ὑποτάσσονται σὲ αὐτόν καὶ δὲν μποροῦν νὰ κάνουν τίποτε, ἂν προηγουμένως αὐτός δὲν τοὺς τὸ ἐπιτρέψει.

Ἐπειδὴ ὁ πολλὺς κόσμος θεωροῦσε τὸν Χριστὸ ὡς ἀπλὸ ἄνθρωπο, ἔρχονται οἱ δαίμονες καὶ τὸν ὀμολογοῦν ὡς Υἱὸ τοῦ Θεοῦ. Ἐπειδὴ ἐπίσης οἱ μαθητὲς τοῦ δὲν μποροῦσαν ἀκόμη νὰ κατανοήσουν τὴ φωνὴ τῆς θάλασσας καὶ τῶν ἀνέμων, πού τὸν ἀνακήρυσσαν Θεὸ καὶ Κύριό τους, ἄκουγαν τώρα ξεκάθαρα τὰ δαιμόνια νὰ τὸν ἀποκαλοῦν Υἱὸ τοῦ Θεοῦ μέσα ἀπὸ τὰ στόματα τῶν δαιμονισμένων. Τὴν ὀμολογία αὐτὴ οἱ δαίμονες δὲν τὴν ἔκαναν οἰκειοθελῶς· ὁ ἀπόστολος Παῦλος τονίζει μὲ σαφήνεια ὅτι κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ πεῖ Κύριο τὸν Ἰησοῦ, παρὰ μόνον διὰ μέσου τοῦ Ἀγίου Πνεύματος. Ὁ ἱερός Χρυσόστομος παρατηρεῖ ὅτι ἐκείνη τὴν ὥρα οἱ δαίμονες ἀοράτως μαστιγῶνόνταν ἀπὸ τὴ θεϊκὴ παρουσία τοῦ Κυρίου, γι' αὐτὸ ἀναγκάζονταν νὰ ἀνακηρύττουν τὸν Ἰησοῦ ὡς Υἱὸ τοῦ Θεοῦ.

Οἱ θρασυδειλοὶ δαίμονες

Τὰ δαιμόνια μιλοῦσαν μὲ πολὺ θράσος καὶ ἀγριότητα πρὸς τὸν Κύριο. Τοῦ ἔλεγον: «Τί ἡμῖν καὶ σοί, Ἰησοῦ Υἱέ τοῦ Θεοῦ;»· δηλαδή, τί δουλειὰ ἔχεις ἐσὺ μὲ μᾶς, Ἰησοῦ Υἱέ τοῦ Θεοῦ; Ταυτόχρονα ὀμως εἶχαν καταληφθεῖ ἀπὸ ἀπερίγραπτο φόβο, ἐπειδὴ νόμισαν ὅτι ὁ Κύριος ἀμέσως θὰ τοὺς ἔστειλε στὴν κόλληση,



ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Ματθ. η' 28-34, θ' 1)

Οι δαιμονισμένοι Γεργεσονοί

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἔλθοντι τῷ Ἰησοῦ εἰς τὴν χώραν τῶν Γεργεσηνῶν ὑπήνησαν αὐτῷ δύο δαιμονιζόμενοι, ἐκ τῶν μνημείων ἐξερχόμενοι, χαλεποὶ λίαν, ὥστε μὴ ἰσχύειν τινὰ παρελθεῖν διὰ τῆς ὁδοῦ ἐκείνης. Καὶ ἰδοὺ ἔκραξαν, λέγοντες· Τί ἡμῖν καὶ σοί, Ἰησοῦ, Υἱὲ τοῦ Θεοῦ; ἤλθες ὧδε πρὸ καιροῦ βασανίσαι ἡμᾶς; Ἦν δὲ μακρὰν ἀπ' αὐτῶν ἀγέλη χοίρων πολλῶν βοσκομένη. Οἱ δὲ δαίμονες παρεκάλουν αὐτόν, λέγοντες· Εἰ ἐκβάλλεις ἡμᾶς, ἐπίτρεψον ἡμῖν ἀπελθεῖν εἰς τὴν ἀγέλην τῶν χοίρων. Καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Ὑπάγετε. Οἱ δὲ ἐξελθόντες, ἀπῆλθον εἰς τὴν ἀγέλην τῶν χοίρων. Καὶ ἰδοὺ, ὥρμησε πᾶσα ἡ ἀγέλη τῶν χοίρων κατὰ τοῦ κρημοῦ εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἀπέθανον ἐν τοῖς ὕδασι. Οἱ δὲ βόσκοντες ἔφυγον· καὶ ἀπελθόντες εἰς τὴν πόλιν, ἀπήγγειλαν πάντα, καὶ τὰ τῶν δαιμονιζομένων. Καὶ ἰδοὺ, πᾶσα ἡ πόλις ἐξῆλθεν εἰς συνάντησιν τῷ Ἰησοῦ· καὶ ἰδόντες αὐτόν, παρέκάλεσαν ὅπως μεταβῆ ἀπὸ τῶν ὁρίων αὐτῶν. Καὶ ἐμβὰς εἰς τὸ πλοῖον, διεπέρασε, καὶ ἦλθεν εἰς τὴν ἰδίαν πόλιν.

δίχως νά περιμένει τὸν καιρὸ τῆς κρίσεως. Ἐπειδὴ πιστεύουν βέβαια στὸν Θεό, ἀλλὰ δὲν ἐμπιστεύονται τῇ ζωῇ τους στό θέλημά του, γι' αὐτὸ καὶ βιώνουν διαρκῶς τὴν ἀντιφατικὴ αὐτὴ κατάσταση τοῦ θράσους καὶ τῆς δειλίας. Παρόμοια κατάσταση ζεῖ κάθε ἄνθρωπος πού δὲν ἔχει τὴν ὀρθή πίστη πρὸς τὸν Θεό, ἢ, πού πιστεύει μὲν, ἀλλὰ δὲν τηρεῖ τίς ἐντολές του. Στερούμενος τὴν εἰρηνοποιό χάρη τοῦ Θεοῦ ζεῖ μέσα στὴν ταραχή, τὸ μίσος καὶ τὴν ἀναίδεια. Ταυτόχρονα, ἐπειδὴ ζεῖ συνέχεια μέσα στό φόβο τοῦ θανάτου, εἶναι δοῦλος τῆς δειλίας καὶ φοβεῖται τὸν παραμικρὸ θόρυβο. Καὶ ἂν παρουσιάζει ἕναν ἐπιφανειακὸ χαρακτήρα ἀτρόμητου ἀνθρώπου, αὐτὸ ὀφείλεται, ὅπως παρατηρεῖ ὁ ἅγιος Νικόησος ὁ Καβάσιλλας, στὴν ἄγνοια τοῦ ἀληθινοῦ κινδύνου: δὲν ξέρει καὶ δὲν διανοεῖται τί θά πεῖ αἰώνια κόλαση.

Ἀντίθετα, ὅποιος πιστεύει στὸν Θεό καὶ ἔχει φόβο Θεοῦ, αὐτὸς ἀπαλλήσασται ἀπὸ κάθε εἶδους φόβο, ἐπειδὴ πραγματικά καταργεῖται γι' αὐτόν ὁ θάνατος. Ἐπίσης, ἐπειδὴ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς συναισθάνεται τὴ μηδαμινότητα καὶ τὴν ἁμαρτωλότητά του, τὸν σκεπάζει ἡ χάρη τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ προσφέρει τὴν παρηγοριά τοῦ πνευματικοῦ πένθους. Γι' αὐτὸ γίνεται πρᾶος καὶ ἥσυχος καὶ εἰρηνικός. Σέβεται τὸν Θεό, τιμᾷ τοὺς ἱερεῖς, τοὺς γονεῖς, τοὺς μεγαλύτερους καὶ εὐλαβεῖται κάθε ἄνθρωπο ὡς εἰκόνα τοῦ Θεοῦ.

Τὸ φῶς τοῦ Κυρίου καὶ ἡ πονηρία τῶν δαιμόνων

Οἱ δύο δαιμονισμένοι κατοικοῦσαν στὰ μνήματα. Ἐκεῖ τοὺς ὀδηγοῦσαν τὰ δαιμόνια πού τοὺς εἶχαν κυριεύσει. Σκοπὸς τῶν δαιμόνων ἦταν νά ἐνσπεύρουν ψευδεῖς δοξασίες στοὺς ἀνθρώπους. Συγκεκριμένα ἐπέδιωκαν νά δώσουν τὴν

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Ἐκείνον τὸν καιρὸν, ὅταν ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὴν ἀπέναντι ὄχθην, εἰς τὴν χώραν τῶν Γαδαρηνῶν, τὸν προϋπάντησαν δύο δαιμονισμένοι, οἱ ὅποιοι ἐβγαίνουν ἀπὸ τὰ μνημεῖα, πολὺ ἐπικίνδunami, ὥστε κανεὶς δὲν ἦτο δυνατόν νά περάσῃ ἀπὸ τὸν δρόμον ἐκεῖνον. Καί ἐφώνησαν, «Τί ἔχεις μαζί μας Ἰησοῦ, γιὰ τοῦ Θεοῦ; Ἦλθες ἐδῶ προώρως γιὰ νά μᾶς βασανίσῃς;». Μακρὰ ἀπὸ αὐτοῦς ἦτο μία μεγάλη ἀγέλη ἀπὸ χοίρους, πού ἔβροσκαν. Καί οἱ δαίμονες τὸν παρακαλοῦσαν καί ἔλεγαν, «Ἐάν μᾶς διώξῃς, ἀφυσέ μας νά πάμε εἰς τὴν ἀγέλην τῶν χοίρων». Καί αὐτὸς τοὺς εἶπε, «Πηγαίνετε». Αὐτοὶ δὲ ἐβγήκαν καί ἐπῆγαν εἰς τὴν ἀγέλην τῶν χοίρων. Καί ὀλόκληρη ἡ ἀγέλη κατακρημνίσθηκε εἰς τὴν θάλασσαν καί ἐθάθηκε εἰς τὰ νερά. Οἱ δὲ βοσκοὶ ἔφυγαν καί ὅταν ἦλθαν εἰς τὴν πόλιν, τοὺς τὰ εἶπαν ὅλα διὰ τοὺς δαιμονισμένους. Καί ὅλη ἡ πόλις ἐβγήκε εἰς συνάντησιν τοῦ Ἰησοῦ καί ὅταν τὸν εἶδαν, τὸν παρεκάλεσαν νά φύγῃ ἀπὸ τὰ σύνορα τους. Καί ἐμπήκε εἰς πλοιάριον, ἐπέρασε ἀπέναντι καί ἦλθεν εἰς τὴν δικὴν του πόλιν.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλα, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

ἐντύπωση ὅτι οἱ ψυχές αὐτῶν πού πεθαίνουν γίνονται δαίμονες. Ὁ Κύριος ὁμως ἐρχόμενος στὰ μέρη ἐκεῖνα ἀποκάλυψε ξεκάθαρα τὴν ἀπάτη τους καί ἐλευθέρωσε τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὴν τυραννικὴ ἐξουσία τους.

Οἱ ἄνθρωποι ὅταν βρίσκονται μακριὰ ἀπὸ τὸν Χριστό, ἐξ αἰτίας εἴτε τῆς ὀλιγοπιστίας εἴτε τῆς ἁμαρτωλῆς ζωῆς τους, εὐκοίλα πέφτουν θύματα σέ διδασκαλίες πίσω ἀπὸ τίς ὁποῖες κρύβεται ὁ σατανᾶς. Τότε κινοῦνται ἀνάμεσα στὰ δύο ἄκρα. Τὸ ἓνα ἄκρο εἶναι νά μὴν πιστεύουν σέ τίποτε ἄλλο, παρά στὴ δύναμη τοῦ ἀνθρώπου καί τῆς ἀνθρώπινης λογικῆς. Τὸ ἄλλο ἄκρο εἶναι νά πιστεύουν σέ ἀτέλειωτους μύθους, προλήψεις καί δεισιδαιμονίες. Ἀποτέλεσμα εἶναι νά βρίσκονται συνεχῶς μέσα στό σκοτάδι, νά περιπαίζονται καί νά ταλαιπωροῦνται ἀπὸ τοὺς γελοίους δαίμονες, νά μὴ βρίσκουν ποτέ λύση καί ἀπάντηση στὰ ποικίλα προβλήματα καί θλίψεις τους, καί ἀπελπισμένοι νά καταλήγουν στό ζοφερό ἄδν.

Ἀπὸ τὸ φοβερό αὐτὸ σκοτάδι καί τὴ σκληριὰ ἐλευθερώνει τὸν ἄνθρωπο ὁ Χριστός, ὁ ἀληθινὸς Θεός. Ἦλθε στὸν κόσμον ὡς Φῶς πού φωτίζει κάθε ἄνθρωπο καί τὸν κάνει υἱὸ τοῦ Φωτός. Ἀρκεῖ μόνον ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴν ἐλεύ-

8 Ἰουλίου 2012: ΚΥΡΙΑΚΗ Ε΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Προκοπίου μεγαλομάρτυρος († 303). Θεοφίλου ὀσίου τοῦ ἐκ Ζίχνης († 1548).

Ἀναστασίου ἱερομ. ἐξ Ἰωαννίνων († 1734).

Ἦχος: δ΄ – Ἐωθινόν: Ε΄ – Ἀπόστολος: Ρωμ. 1΄ 1 - 10 – Εὐαγγέλιον: Ματθ. ν΄ 28 - θ΄-1.

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 15 Ἰουλίου, ΣΤ΄ Ματθαίου.

Ἀπόστολος: Τίτ. γ΄ 8-15 – Εὐαγγέλιον: Ματθ. ε΄ 14-19.

Ο ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΣ ΠΡΟΚΟΠΙΟΣ

Ὁ ἅγιος μεγαλομάρτυς Προκόπιος, τοῦ ὁποίου ἡ Ἐκκλησία σήμερα ἐορτάζει τὴ μνήμη, εἶν' ἐν' ἀπό τὰ ὠραιότερα παραδείγματα ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος ὀφείλει ὅλη του τὴν πνευματικὴ προκοπὴ στὴ μελέτῃ τῆς Ἁγίας Γραφῆς. Σ' αὐτόν βρῆκε ἐφαρμογὴ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ πού εἶναι γραμμένος στὴν Παλαιὰ Διαθήκη· «οὐκ ἀποστήσεται ἡ βίβλος τοῦ νόμου τούτου ἐκ τοῦ στόματός σου καὶ μελετήσεις ἐν αὐτῇ ἡμέρας καὶ νυκτός, ἵνα εἰδῆς ποιεῖν πάντα τὰ γεγραμμένα». Μόνο ὅποιος γευθῇ τὴ γλυκύτητα τῆς θείας ἀλήθειας, πού ἀποκαλύπτει τὸ Ἅγιο Πνεῦμα στὴν Ἁγία Γραφή, καταλαβαίνει τὴν ὑπεροχὴ τοῦ βιβλίου τῶν βιβλίων ἀπὸ κάθε ἄλλο ἀνάγνωσμα. Καὶ βλέπει καὶ αἰσθάνεται τὴν πνευματικὴ του πρόοδο ἀπὸ τὴ μελέτῃ τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ, ὅπως ἀκριβῶς γράφει ὁ ἅγιος Παῦλος· «Ταῦτα μελέτα, ἐν τούτοις ἴσθι, ἵνα σου ἡ προκοπὴ φανερά ᾗ ἐν πᾶσι».

Ἀπὸ τὸ βιβλίον τοῦ Ἐπισκόπου Διονυσίου Λ. Ψαριανοῦ (Μητρ. Κοζάνης),
Μικρὸς Συναξαριστὴς, ἐκδ. Ἀποστολικῆς Διακονίας.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΠΑΤΡΩΝΟΥ, Ὁμοτ. Καθηγ. Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν

ΘΕΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Θέματα βιβλικῆς θεολογίας καὶ ποιμαντικῆς διακονίας

Ἐκδόθηκε καὶ κυκλοφορεῖ ἀπὸ τὴς ἐκδόσεις τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.



θερῆ προαίρεσή του νὰ προσέλθει πρὸς τὸ Φῶς. Ὅταν πιστεύουμε στὸν Χριστό, τηροῦμε τὴς ἐντολῆς του καὶ μελετοῦμε τὴς Γραφές, τότε ἀνοίγουν οἱ ὀφθαλμοί μας καὶ βλέπουμε. Ἀποκοῦμε διάκριση. Ξεχωρίζουμε τὸ θεϊκὸ ἀπὸ τὸ δαιμονικὸ, τὸν ἅγιο ἀπὸ τὸν πλάνο, τὸ καλὸ ἀπὸ τὸ κακὸ, τὴν ἀλήθεια ἀπὸ τὸ ψεῦδος. Ἔρχεται ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ καὶ μᾶς ἀπαλλῆλασει ἀπὸ κάθε δαιμονικὸ πάθος καὶ ἁμαρτία, μᾶς κάνει σώφρονες καὶ ἰματισμένους, μᾶς ἐπιστρέφει στὴν πολιτεία τοῦ Θεοῦ καὶ μᾶς καθιστᾷ κήρυκες τῶν μεγαλειῶν του. Ἄς ἔχουμε λοιπὸν τὸν Χριστὸ ὡς φῶς τῶν ὀφθαλμῶν μας, γιὰ νὰ βλέπουμε πάντοτε ὀρθά καὶ νὰ φθάσουμε στὸν προορισμὸ μας, τὴ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Ἀμήν.

Ἄρχιμ. Π. Κ.

«ΦΩΝΗ ΚΥΠΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καὶ ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασιῶν 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής· Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπὸ τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΠΡΙΟΥ» σ' ὅλο τὸν κόσμον μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr